

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: apl. radcowski Ewelina Kochowska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2007 roku w Warszawie sprawy z powództwa (...) S. A. z/s w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o ochronę konkurencji na skutek odwołania

od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 21 marca 2006r.nr (...)

I. Oddala odwołanie

II. Zasądza od (...) S. A. z/s w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (pozwany) decyzją z dnia 21.03.2006r. nr (...) odmówił wszczęcia postępowania antymonopolowego z wniosku (...) S. A. z/s w W. ((...), powód) w sprawie stosowania przez (...) S. A. z/s w W. ((...)) praktyk ograniczających konkurencję,

polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na krajowym rynku kolejowych przewozów towarowych poprzez zobowiązanie niektórych spośród kontrahentów do obowiązkowego podawania w umowie stacji odbioru oraz w przypadku niepodawania stacji odbioru dochodzenie przez (...) na drodze cywilnej różnicy przewoźnego co:

- mogło S. naruszenie art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust

1 pkt 3 ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005r. nr 244, poz. 2080)

- mogło przeciwdziałać ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na rynku usług spedycyjnych i stanowić naruszenie art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt 5 ustawy o ochronie (...)

naruszenie przez (...) uciążliwych warunków umowy powodujących, iż dopisywanie do umowy wieloletniej kolejnych stacji odbioru aneksem odbywało się poprzez przedłużające się rozważanie przez (...) możliwości dopisywania do umowy kolejnej stacji odbioru, co stanowić mogło naruszenie art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt 6 ustawy o ochronie (...).

Swoje stanowisko Prezes UOKiK oparł na ustaleniu, że (...) w 2003r. zaprzestało stosowania działań, w oparciu o które (...) formułowało zarzuty stosowania praktyk ograniczających konkurencję. Mając na uwadze, że wniosek o wszczęcie postępowania antymonopolowego został złożony w dniu 29.07.2005r., organ antymonopolowy uznał, iż w

sprawie znajduje zastosowanie art. 93 ustawy o ochronie (...) zgodnie z którym termin na wszczęcie postępowania antymonopolowego upłynął w dniu 31.12.2004r.

W złożonym odwołaniu (...) zarzuciło zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego poprzez ich niezastosowanie lub niewłaściwe zastosowanie. W szczególności powód zarzucił naruszenie:

- art. 1 ust 2 ustawy o ochronie (...) poprzez jego niezastosowanie i rozpatrzenie opisanej we wniosku o wszczęcie postępowania praktyki (...) w oderwaniu od skutków, jakie ta praktyka wywołuje po jej zaniechaniu,
- art. 8 ust 1 i ust 2 pkt 3, pkt 5 i pkt 6 ustawy o ochronie (...) poprzez przyjęcie, iż zarzucana praktyka (...) i jej skutki zostały zaniechane,
- art. 7 i 77 kpa poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, art. 85 ust 1 ustawy o ochronie (...) poprzez przyjęcie, że działania (...) i ich skutki nie stanowią praktyki określonej w art. 8 w/w ustawy,
- art. 43 ustawy o ochronie (...) poprzez nie przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, które umożliwiłoby ustalenie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie, w tym naruszenia przez (...) przepisów ustawy,
- art. 93 ustawy o ochronie (...) poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że (...) zaprzestało praktyk określonych w art. 8 ustawy oraz, że nastąpiło określone w art. 99 ustawy przedawnienie w stosunku do praktyki i jej skutków,
- art. 6 kpa poprzez obrazę obowiązku działania na podstawie przepisów prawa.

W oparciu o postawione zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i wszczęcie postępowania oraz przyznanie kosztów procesu.

Uzasadniając zarzuty odwołania powód wskazał, że w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK pominął aspekt skutków prawnych wywołanych praktyką, której dopuściło się (...) i znaczenia jakie w art. 1 ust 2 ustawy o ochronie (...) nadał temu ustawodawca.

Zauważył, że występując z wnioskiem o wszczęcie postępowania antymonopolowego domagał się od Prezesa UOKiK stwierdzenia, że działania (...) naruszają art. 8 ust 1 i ust 2 pkt 3,5 i 6 ustawy o ochronie (...).

Zarzut naruszenia art. 7 i 77 kpa powód uzasadnił twierdzeniem, iż decyzja nie wyjaśniła istotnych aspektów stanu faktycznego. Skutkiem tego było zdaniem skarżącego dojdzie przez Prezesa UOKiK do błędnych wniosków, poczynienie nieprecyzyjnych oraz wewnętrznie sprzecznych ustaleń. Podkreślając, że decyzje organu antymonopolowego ograniczają swobodę umów powód powołał się na wyrok Sądu Najwyższego mówiący, iż „wymagać należy by wszystkie decyzje(...) oparte były na szczególnie wnikliwie wyjaśnionym stanie faktycznym”. W ocenie powoda przy rozpatrywaniu działań (...) na tle przepisów ustawy o ochronie (...) należało brać pod uwagę również motywy jakimi kierował lub mógł kierować się ten podmiot przy formułowaniu postanowień umów wieloletnich oraz przy powrocie do zaniechanych praktyk. Zdaniem powoda celem stosowania przez (...) zarzucanych praktyk było usunięcie (...) z rynku spedycyjnego i doprowadzenie do jego bankructwa. W ocenie powoda potwierdzeniem tego było wydanie przez Prezesa UOKiK na skutek złożonych przez (...) innych wniosków decyzji stwierdzających nadużywanie pozycji dominującej. Skarżący stwierdził, iż Prezes UOKiK rozpatrywał działania monopolistyczne (...) w oderwaniu od skutków wywołanych przez zarzucaną praktykę i momentu, w którym skutki te powstały i dotknęły powoda. Odnośnie naruszenia art. 93 ustawy o ochronie (...) powód zarzucił, że Prezes UOKiK analizując sprawę dokonał uproszczenia pomijając art. 1 ust 2 te same ustawy i skupił się jedynie na samej praktyce, stwierdzając jej zaniechanie.

W opinii skarżącego Prezes UOKiK przyjmując błędnie, że z uwagi na upływ terminu przedawnienia zarzucana przez (...) praktyka (...) nie może być już przedmiotem postępowania antymonopolowego, całkowicie pominął w swojej analizie skutki, jakie praktyka wywołała i wywołuje po formalnym zaniechaniu jej stosowania. Do ekonomicznych i

prawnych skutków działań (...) zaliczył powód dochodzenie roszczeń w procesie cywilnym. Zdaniem powoda taka interpretacja przepisów może prowadzić do obchodzenia prawa przez monopolistów

Powód wskazał, iż Prezes UOKiK przyjmując powyższe założenie, błędnie uznał, że będące skutkiem praktyki monopolistycznej pozwy cywilne o zapłatę nie stanowią praktyki ograniczającej konkurencję. Uznał, że takie postępowanie stanowi jawny przykład obejścia przez (...) przepisów ustawy.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 43 ustawy o ochronie (...) powód wskazał, że w sytuacji, gdy Prezes UOKiK nie dokonał jednoznacznej oceny, czy (...) faktycznie zaniechało w 2003r. zarzucanej praktyki czy jednak trwa ona nadal w postaci zróżnicowania warunków umów dla różnych klientów, pominięcie postępowania wyjaśniającego jest jaskrawym naruszeniem przepisów ustawy. Powód wskazał, że Prezes UOKiK w swych rozważaniach oparł się jedynie na posiadanych w tej sprawie materiałach nie dokonując szerszej analizy w oparciu o materiały porównawcze posiadane w innych sprawach prowadzonych przeciwko (...).

Zarzut naruszenia art. 6 kpa powód uzasadnił twierdzeniem, że Prezes (...) wydając decyzję na podstawie art. 93 ustawy o ochronie (...) dokonał błędnej oceny stanu faktycznego przez uznanie, że (...) zaniechało praktyki monopolistycznej i nie powróciło do jej stosowania co doprowadziło organ antymonopolowy do błędnej oceny, iż doszło do przedawnienia w stosunku do praktyki i do jej skutków.

W odpowiedzi Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Nie zgodził się z postawionymi w odwołaniu zarzutami uznając je za bezzasadne. Wskazał na brak formalny odwołania polegający na jego niepodpisaniu przez osoby reprezentujące powoda lub pełnomocników. Podkreślił, iż niektóre z zarzutów odwołania wykluczają się wzajemnie. Zaznaczył, że do przewlekłości przeprowadzonego postępowania administracyjnego doszło z przyczyn występujących po stronie samego wnioskodawcy. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 1 ust 2 oraz art. 8 ust 1 i ust 2 pkt 3,5 i 6 ustawy o ochronie (...). Prezes UOKiK oświadczył, że po analizie wniosku i uzyskanych od (...) informacji, zgodnie z którymi „ (...) w dniu 13.11.2003r. wycofała się z obowiązku podawania stacji odbioru w umowie wieloletniej” doszedł do przekonania, że w sprawie doszło do przedawnienia określonego w art. 93 ustawy o ochronie (...). Z uwagi na istnienie tej przeszkody formalnej pozwany uznał, że merytoryczna ocena działań (...) byłaby niecelowa i mogłaby narazić organ antymonopolowy na zarzut naruszenia art. 93 ustawy o ochronie, art. 6 kpa i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec powyższego zarzut pominięcia aspektu skutków prawnych rzekomej praktyki uznał pozwany za bezzasadny, ponieważ z uwagi na upływ czasu od zaprzestania stosowania praktyki nie mógł badać nie tylko zarzucanego (...) czynu, ale i jego skutków dla konkurencji na rynku.

Pozwany podkreślił, że wskazane przez powoda jako powrót do stosowania praktyki anty konkurencyjnej działanie polegające na kierowaniu do Sądu pozwów o zapłatę nie stanowi praktyki ograniczającej konkurencję. Zasadność takich roszczeń nie podlega jego ocenie a badać ją może tylko właściwy Sąd. Prezes UOKiK oświadczył, że nie ma uprawnienia do kwestionowania działań przedsiębiorców polegających na kierowaniu pozwów do Sądów cywilnych przeciwko innym podmiotom gospodarczym. Stanowiłoby to w jego ocenie przekroczenie przyznanych mu ustawowo kompetencji. Ponadto Prezes UOKiK wskazał, że pozwy (...) kierowane do Sądu dotyczyły przewozów wykonywanych w 2003r. przed zaniechaniem stosowania praktyki uznawanej przez (...) za antykonkurencyjną.

Pozwany podkreślił, że zarzuty odwołania dotyczące naruszenia przepisów ustawy o ochronie (...) nie zostały przez powoda uzasadnione.

Opierając się na przedstawionych argumentach Prezes UOKiK stwierdził także, iż niemożliwa była w sprawie merytoryczna ocena działań (...). W sytuacji stwierdzenia przesłanek przedawnienia określonych w art. 93 ustawy o ochronie (...) pozwany oświadczył, że nie było możliwe badanie działania i motywów postępowania (...) oraz analiza celu jakim kierowało się to przedsiębiorstwo, ponieważ narażałoby to organ antymonopolowy na zarzut przekroczenia granic prawa.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 93 ustawy o ochronie (...) pozwany wskazał, że zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów początek biegu terminu przedawnienia dla wszczęcia postępowania antymonopolowego pod zarzutem naruszenia art. 8 ust 1 i ust 2 pkt 6 ustawy o ochronie (...) rozpoczyna się w dniu zawarcia umowy, choćby skutki niedozwolonej praktyki wystąpił po upływie długiego okresu od zawarcia umowy.

Inna interpretacja tego przepisu naruszałaby zasadę pewności obrotu gospodarczego i wypaczałaby sens zasady przedawnienia. Pozwany podkreślił, że termin na wszczęcie postępowania antymonopolowego upłynął 31.12.2004r. a powód złożył wniosek dnia 29.07.2005r. więc po upływie terminu na wszczęcie tego postępowania.

Spóźnione złożenie wniosku uniemożliwiło Prezesowi UOKiK odniesienie się do charakteru kwestionowanego przez powoda zapisu umownego i jego niezgodności z ustawą o ochronie (...). W świetle tych okoliczności Prezes UOKiK za niezasadny uznał zarzut naruszenia art. 85 ust 1 ustawy o ochronie (...). Również za bezzasadny uznał pozwany zarzut naruszenia art. 43 ustawy o ochronie (...). Podkreślił, że wymieniony przepis daje organowi antymonopolowemu uprawnienie ale nie obowiązek wszczęcia postępowania z urzędu. Konieczne jest jednak istnienie okoliczności wskazujących na naruszenie przepisów ustawy. Zdaniem pozwanego w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby przeprowadzenia z urzędu postępowania wyjaśniającego ponieważ z akt wynikało, iż należy zastosować art. 93 ustawy o ochronie (...). W tych warunkach za niezasadne Prezes UOKiK uznał również analizę samego zachowania (...). Pozwany dodał, że był związany zakresem żądań zawartych we wniosku o wszczęcie postępowania. Podkreślił, że rozpoznał wniosek w pełnym zakresie żądań. Przekraczając zakres żądania wniosku naraziłby się na uchylenie decyzji. Zaznaczył także, iż postępowanie administracyjne prowadzone było zgodnie z przepisami prawa i w określonych przez nie granicach więc zarzut naruszenia art. 6 kpa ocenił podobnie jak pozostałe za bezzasadny i nieudowodniony.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) S. A. z/s w W. złożył w dniu 29.07.2005r. do Prezesa UOKiK wniosek o wszczęcie przeciwko (...) postępowania antymonopolowego pod zarzutem stosowania na krajowym rynku kolejowych przewozów towarowych określonych w art. 8 ust 1 i ust 2 pkt 3,5 i 6 ustawy o ochronie (...) praktyk ograniczających konkurencję. W uzasadnieniu wniosku powód stwierdził, że działania (...) zajmującego na wskazanym rynku pozycję dominującą wymierzone są we wnioskodawcę i wybiórczo w innych uczestników rynku. Dotykają też nadawców i odbiorców przesyłek. Prowadzi to do ograniczenia działalności wnioskodawcy i może skutkować wyeliminowaniem go z rynku. Powód zarzucił, że działania przewoźnika są przejawem nadużywania posiadanej siły rynkowej uderzającym w zasady wolnej konkurencji i stanowiącym naruszenie interesu publicznego, co uzasadnia złożenie wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego. Pismem z dnia 5.09.2005r. (k. 169 akt adm.) powód uzupełnił swój wniosek o wszczęcie postępowania antymonopolowego pod zarzutem naruszenia art. 8 ust

2 pkt 3 i 5 ustawy o ochronie (...). Wskazał, że praktyka (...) polegać miała na zobowiązaniu niektórych kontrahentów do obowiązkowego podawania w umowie stacji odbioru. Powód poinformował także, że na mocy podpisanego w dniu 19.12.2003r. aneksu do łączącej go z (...) umowy wieloletniej (k. 173 akt adm.) przewoźnik wycofał się z naruszającego konkurencję zapisu umowy stanowiącego podstawę wysuwanych zarzutów. Jednocześnie powód stwierdził, że (...) rozpoczęło stosowanie sprzecznych z ustawą o ochronie (...) działań występując do sądów z pozwami o zapłatę przez (...) różnicy przewoźnego w związku z istnieniem niezgodnych z prawem zapisów umownych, z których stosowania przewoźnik wycofał się dopiero po podpisaniu aneksu z dnia 19.12.2003r.

Pismem z dnia 31.01.2006r. (k. 202 akt adm.) powód precyzując postawione we wniosku zarzuty dotyczące stosowania praktyki określonej w art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt 6 ustawy o ochronie (...) oświadczył, że (...) narzucało takie warunki umowy, które powodowały, iż dopisywanie do umowy wieloletniej kolejnych stacji odbioru kolejnym aneksem odbywało się przez długotrwałe negocjacje a w zasadzie długotrwałe milczenie ze strony (...) w tym zakresie. Narzucane warunki były dla wnioskodawcy uciążliwe, gdyż każda sytuacja, w której na zlecenie klienta powstawała potrzeba przewiezienia ładunku do stacji odbioru nie znajdującej się już w treści umowy wymagała dodatkowego aneksu. Powód zaznaczył, że obowiązkowi takiego nie miały inne podmioty, szczególnie powiązane z (...).

Powód stwierdził, że takie warunki umowy były dla (...) uciążliwe i oznaczały obciążenie go ciężarem większym od powszechnie przyjętych w stosunkach tego rodzaju. W ocenie powoda nieuzasadnioną korzyścią osiąganą przez (...) było wzmocnienie pozycji tego przewoźnika i powiązanych z nim podmiotów na rynku usług spedycyjnych. Zdaniem (...) za pomocą takich czynności (...) monopolizowało rynek i powiększało wpływy powiązanych z nim firm. Działania takie w ocenie powoda stwarzały też możliwości bezpośredniego przejmowania klientów przez (...).

W oparciu o zebrane informacje Prezes UOKiK stwierdził, że zarzuty (...) dotyczące naruszenia art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 3, 5 i 6 ustawy o ochronie (...) wiążą, się z zapisami umownymi zobowiązującymi powoda do podawania w umowie wieloletniej stacji odbioru a w konsekwencji również uzupełnienia tej umowy o nowe stacje odbioru poprzez zawieranie aneksów do tej umowy w wyniku długotrwałych negocjacji. Jednocześnie Prezes UOKiK na podstawie uzyskanych od (...) informacji stwierdził, że (...) z dniem 13.11.2003r. wycofało się z żądania podawania stacji odbioru. Za pomocą aneksu nr (...) z dnia 19.12.2003r. sporny zapis został wykreślony z umowy wieloletniej. (...) zarzuciło jednak (...) powrót do uprzedniej praktyki poprzez składanie do sądów pozwów z żądaniem dopłaty przewoźnego do zrealizowanych i opłaconych już przewozów w sytuacjach gdy stacja odbioru nie była formalnie ujęta w umowie wieloletniej. W ocenie (...) po zaniechaniu od 13.11.2003r. niedozwolonej praktyki polegającej na żądaniu podawania stacji odbioru co stanowiło podstawę zarzutu naruszenia art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 82 pkt 3,5 i 6 ustawy o ochronie (...) powróciło do uprzedniej praktyki występując z pozwami o zapłatę przez (...) różnicy przewoźnego dopuszczając się zróżnicowania warunków na jakich wykonywane były przewozy przez podobne podmioty.

Zdaniem (...) taka praktyka mogła naruszać art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt 3 i 5 ustawy o ochronie (...). Organ antymonopolowy na podstawie uzyskanych informacji doszedł do wniosku, że praktyka polegająca na zobowiązaniu niektórych kontrahentów do obowiązkowego podawania w umowie stacji odbioru mogąca naruszać art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt

3 i 5 ustawy o ochronie (...) została faktycznie zaniechana przez (...) w dniu 13.11.2003r. Odnośnie praktyki polegającej na narzuceniu przez (...) uciążliwych warunków przynoszących mu nieuzasadnione korzyści więc naruszającej art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust 2 pkt 6 ustawy o ochronie (...). Prezes UOKiK uznał, że datą zaprzestania stosowania tej praktyki była data zawarcia umowy wieloletniej z dnia 16.05.2003r., której postanowienia o obowiązku wykazywania przez (...) stacji odbioru były kwestionowane przez powoda.

W związku z powyższymi ustaleniami Prezes UOKiK mając na uwadze przepis art. 93 ustawy o ochronie (...) uznał, że z dniem 31.12.2004r. upłynął termin do wszczęcia postępowania antymonopolowego przeciwko (...) na podstawie przedstawionych przez (...) zarzutów. Prezes UOKiK zauważył, że wniosek powoda został złożony dopiero w dniu 29.07.2005r., kiedy upłynął już ustawowy termin na jego skuteczne zgłoszenie.

W odniesieniu do zarzutu (...) naruszenie art. 8 ust 1 w związku z art. 8 ust

1 pkt 3 i 5 o ochronie (...) poprzez występowanie przez (...) z pozwami sądowymi przeciw (...) o zapłatę różnicy przewoźnego z wykonanych umów Prezes UOKiK oświadczył, że wobec zaistnienia przedawnienia nie rozstrzygał, czy fakt żądania w zawartej przez (...) umowie wieloletniej podania stacji odbioru stanowi praktykę ograniczającą konkurencję naruszającą zakaz określony w art. 8 ust 2 pkt 3,5 i 6 ustawy o ochronie (...). Wobec tego Prezes UOKiK stwierdził, że nie jest nawet możliwe ustalenie, czy kierowane przez (...) przeciwko (...) pozwy są zasadne. Organ antymonopolowy zauważył, że nawet gdyby przyjąć, że pozwy (...) są niezasadne, a ich celem jest dyskryminowanie (...), to mając na uwadze, że zarzut sformułowany przez powoda dotyczył dochodzenia przez (...) na drodze cywilnoprawnej roszczeń o zapłatę różnicy przewoźnego, nie można byłoby stwierdzić, iż jest to praktyka ograniczająca konkurencję. Prezes UOKiK musiałby wydać decyzję stwierdzającą stosowanie niedozwolonej praktyki polegającej na kierowaniu do sądu pozwów i nakazać jej zaniechania. Zdaniem Prezesa UOKiK występowanie z pozwami cywilnymi o zapłatę nie stanowi praktyki ograniczającej konkurencję niezależnie od okresu, którego dotyczą. Także badanie zasadności samych roszczeń nie należy zdaniem Prezesa UOKiK do jego właściwości a wydanie decyzji administracyjnej zakazującej podejmowania takich działań stanowiłoby naruszenie praw konstytucyjnych. Prezes UOKiK uznał więc, że zarzut dotyczący dochodzenia przez (...) roszczeń w drodze powództwa cywilnego nie ma

charakteru antykonkurencyjnego. Mając na uwadze treść przepisu art. 93 ustawy o ochronie (...) i opartego na nim ugruntowanego orzecznictwa uznać należało, że w świetle ustaleń dotyczących okoliczności stosowania i zaprzestania stosowania przez (...) zarzucanej praktyki określonej w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 3, 5 i 6 ustawy antymonopolowej zgodzić się należy z Prezesem UOKiK, iż wniosek (...) o wszczęcie postępowania antymonopolowego został złożony po upływie terminu umożliwiającego jego uwzględnienie. Skoro bowiem od końca roku, w którym zaprzestano stosowania praktyki, mającej w ocenie powoda antykonkurencyjny charakter upłynęło więcej niż jeden rok, ustawa nie zezwala na wszczęcie postępowania antymonopolowego. Nie ma przy tym znaczenia, czy zarzucana praktyka miała w rzeczywistości charakter niedozwolony. W sytuacji gdy zostaną spełnione określone w ustawie przesłanki brak jest nawet podstaw do merytorycznej oceny działań przedstawionych jako naruszające przepisy ustawy,

Wobec tego dla odmowy wszczęcia postępowania antymonopolowego nie ma znaczenia czy wniosek o wszczęcie postępowania był zasadny. Podstawowe znaczenie ma tu stwierdzenie, określonego w art. 93 ustawy antymonopolowej upływu czasu skutkując wydaniem decyzji o odmowie wszczęcia postępowania. Wspomniany przepis zawiera w sobie wyraźną i nie budzącą wątpliwości dyspozycję uniemożliwiającą wszczęcie postępowania antymonopolowego w przypadku gdy od końca roku, w którym zaprzestano stosowania praktyki upłynął pełny rok. Mając na uwadze, że informacja o zaprzestaniu stosowania praktyki ocenianej przez powoda jako niedozwolona pochodzi od samego powoda i fakt ten nie jest kwestionowany uznać zdaniem Sądu należy, że Prezes UOKiK trafnie stwierdził, iż brak jest podstaw do wszczęcia postępowania antymonopolowego pod zarzutem podejmowania przez (...) działań wskazanych przez powoda we wniosku związanych z obowiązkiem podawania w umowie stacji odbioru.

Odnośnie zarzutu powoda o powrocie do stosowania zabronionej praktyki poprzez dochodzenie przez (...) w drodze powództwa cywilnego roszczeń o zapłatę różnicy przewoźnego należy zdaniem Sądu stwierdzić, że z uwagi na to, iż roszczenie takie podlega ocenie sądowej co do jego zasadności, nie można przyjąć działania zmierzającego do ochrony praw podmiotowych w drodze legalnego postępowania sądowego za praktykę antymonopolową o charakterze niedozwolonym. Byłoby to sprzeczne z konstytucyjną zasadą prawa do sądowej ochrony praw. Przy czym tylko orzekający w sprawie Sąd posiada legitymację do rozstrzygnięcia o zasadności powództwa wniesionego przez (...). Nie można więc na tej podstawie twierdzić, że interesy (...) nie są w tym postępowaniu należycie chronione i w jakikolwiek sposób zagrożone. Trafnie również przyjął pozwany, że posiada uprawnienia do samodzielnej oceny zasadności roszczeń (...) wysuwanych przeciwko (...) z tytułu różnicy w wysokości opłaty za wykonany przewóz. Działanie zmierzające do oceny zasadności roszczenia byłoby przekroczeniem przez organ antymonopolowy jego uprawnień ustawowych a ponadto pozostałoby bez wpływu na ocenę anty konkurencyjnego charakteru zarzucanej praktyki.

Nietrafne są więc zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 6 kpa oraz art. 7 i 77 kpa przez obrazę obowiązku działania na podstawie przepisów prawa i niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego. Zdaniem Sądu dzięki należytemu wyjaśnieniu przez Prezesa UOKiK stanu faktycznego możliwe było działanie w granicach obowiązujących przepisów prawa i niedopuszczenie do przekroczenia granic postępowania. Jednocześnie z uwagi na stwierdzone istnienie przesłanek przedawnienia określonych w art. 93 ustawy zbędne było badanie przez organ antymonopolowy, czy zarzucane czyny i ich skutki mają antykonkurencyjny charakter, w tym stanie również zarzuty powoda dotyczące naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy uznać za nietrafne i nie mające wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji.

W tym stanie Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania oddalił je jako bezpodstawne - art. 479^{31a} § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz